

det ærede Medlem Hr. Søren Qvist før holdt, at han et eneste Øjeblik tænkte paa danske Arbejdere; han tænkte, forekommer det mig, overhovedet ikke paa Arbejderne, han rørte ikke ved dette Spørgsmaal i Fredstraktaten. Den Aand, der gaar igennem hele dette Kapitel er, at Arbejdet ikke skal betragtes som en blot og bar Handelsvare. Man indsaar, efter Krigens Ragnarok, efter al den Foragt for Menneskeliv og Menneskelighed, der var udvist under Krigen, at man maatte søge at faa det menneskelige respektøret, man maatte ikke betragte Arbejderne som blot og bar Handelsvare. Man vilde derfor, som det staar udtrykt i den tidligere nævnte Paragraf: under Hensyn til den frygtelige Elendighed, Uretfærdighed og Savn, der er, ved Hjælp af disse Arbejderkonferencer søge at skabe mere Retfærdighed i Samfundet.

Konsekvensen heraf maa jo være, at Tilbud og Efterspørgsel ikke skal være det ene afgørende for de Arbejdsbetingelser, hvorunder Arbejderne virker. Det skal ikke være det afgørende, om der er en stor Mængde arbejdsløse, saa at Arbejderne derved ikke har stor Modstandskraft overfor Afgørelsen af, hvorvidt de skal arbejde i 12 eller 10 Timer eller 8 Timer; og det skal paa den anden Side heller ikke være det afgørende, om der er forholdvis faa Arbejdere og stærk Efterspørgsel efter Arbejdskraft, saa at Arbejderne maaske derigennem skulde kunne gennemtvinge en 8 Timers Arbejdsdag. Nej, man skal paa Forhaand foretage sin Bedømmelse og sikre Arbejderne en passende Levofod. Det Synspunkt, der har været lagt til Grund ved Washington-Konferencen, er, at det ikke skal være den frie Konkurrence, som bestemmer Arbejdsbetingelserne, men andre Hensyn.

Det er mit Haab, at vi maa kunne følge disse Grundsætninger, selv om den ærede Ordfører for Venstre (Søren Qvist) ikke synes at ville følge dem. Det første Spørgsmaal, jeg derfor vil stille, er da dette: Hvorledes er Regeringens Stilling? Har Venstre i dette Øjeblik gennem sin Ordfører taget Afstand fra Regeringen? Det forekommer mig, at Regeringens, den højtærede Indenrigsministers, Stilling kan udtrykkes i disse fire Ord: Jeg vasker mine Hænder. Jeg har aldrig nogen Sinde før set, at en parlamentarisk Minister vover overfor et afgørende Spørgsmaal at sige disse fire Ord: Jeg vasker mine Hænder. Den højtærede Minister vil gøre gældende, og den

ærede Ordfører for Venstre var ogsaa inde derpaa, at ifølge Fredstraktatens Bestemmelser har Ministeren Ret til at sige: Jeg vasker mine Hænder, jeg overlader jer andre at slaa Lovforslagene ihjel. Jeg tror, det er en fuldkommen Misforstaaelse af Fredstraktatens Bestemmelser, i alt Fald er det en fuldkommen Misforstaaelse af, hvad der maa kræves af en parlamentarisk ansvarlig Minister. Det er jo Ministeren, der har Ansvar, naar han sætter sit Navn under Ratifikationen, og i det Øjeblik han fremsætter Lovforslag om Ratifikation, maa han have taget Standpunkt til, om han mener, det er rigtigt, at vi vedtager en 8 Timers Arbejdsdag. Den højtærede Minister kunde gøre et af to. Han kunde sige aabent og klart: Jeg er beredt til at tage de Følger, det kan faa, at træde op mod Fredstraktatens Regler, jeg er beredt til at modtage de Klager, der i Henhold til Artiklerne 408, 409 o. s. v. kan rejses mod mig fra Folkenes Forbund, thi jeg kan ikke paatage mig Ansvar for at fremsætte Forslag om Ratifikation af denne Konvention. Eller han kunde, hvis han mente, det var rimeligt at rette sig efter Washington-Konferencens Bestemmelser, træde op her og anbefale den. De Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte her, lød saaledes — de gjaldt alle Ratifikationerne —: „Jeg skal for mit Vedkommende tilføje, at det er mit Ønske, at disse internationale Vedtagelser maa blive imødekommet i den Udstrækning, som Rigsdagen maatte finde, at Danmarks særlige Forhold og særlige Interesser maatte tillade.“ For det første vil jeg gerne, da der er nævnt Danmarks særlige Forhold og Danmarks særlige Interesser, gøre opmærksom paa, at baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører her har taget fejl. Fredstraktaten giver ingen Ret for et Land som Danmark til at paaberaabe sig særlige Forhold og særlige Interesser. Fredstraktatens § 405 siger udtrykkelig, at „naar Konferencen fremsætter et Forslag eller et Udkast til en Konvention, som skal finde almindelig Anvendelse, skal Konferencen tage Hensyn til de Lande, i hvilke Klimaet, den industrielle Organisations ufuldkomne Udvikling eller andre særlige Omstændigheder gør de industrielle Forhold særlig forskellige, og foreslaa saadanne Ændringer, som den maatte anse som nødvendige for disse Landes særlige Forhold.“ Det var Konferencen, ikke Ministeren og ikke den danske Rigsdag, som skulde tage disse særlige Hensyn, men hvis Kon-